

граница — гората *Люботранъ* до най-южната, т. е. до сръбдиземното море; още отъ горитъ *Бичъ* и *Шаръ-Планина*, които съставятъ най-западната граница до горитъ *Доспатъ*, които образуватъ источната граница. Тя естествено са дълги на двѣ голѣми части — *горня* и *долня*, между които са протакатъ горы отъ Западъ на Истокъ. Тѣзи горы сж: *Жыпанъ Боръ* и *Буринъ*, между быстическото поле и битолското, суха *Ливада*, *Скотина*, *Турлей* и *Флорина* или *Хлерина*, между Коладейското (?) поле и чернорѣчкото, *Ница* и *Паякъ*; между рѣкитъ *Църна* и *Вардаръ* и гората *Бѣлашица* (помежду струмничкото поле и Лагодинската поляна) — *Курпатъ* и *Кръстна*; още между Кюстендилскитъ полета и Сърскитъ (сѣрезскы) и върховетъ на *Пирикъ-планина* и полето называемо *Кременъ* и *Жалтъ-царица*, оттука вече идатъ доспатскитъ и витошскы полета, радомирското, студеното поле и неврокопското.

« По цѣла Македонія ный памѣрвамы въ естест-

нищо до сега особено не са е писало, освѣнь два сборника отъ народны пѣсны: единътъ на покойнитъ братья Миладиновцы (който е и по-добрий), другийтъ на истаго Верковича, и пѣснитъ въ сборника на послѣдния — *Народне песме Македонски Буара*, печатанъ въ Бѣлградъ 1860 — съкъй бы ты зель за сръбскы неже за бѣлгарскы; до толкозъ са е мачилъ г-нъ Верковичъ да ты посърби! Съ тѣзи двѣ квыгы можемъ да посочимъ още една: « Ново-бѣлгарска сбирка » отъ Р. Жинзифова, Москва 1863 — и туй е сичкото до колкото смы видѣли ный и знаймыиздадено на туй нарѣчье. Ако нѣкой бы рекълъ да вчислимъ съ тѣхъ и превода на първата пѣсень на Омировата *Иліада* отъ С. Пърличева, щеше да е една претенція; защото 1) този преводъ са доказа, че не е правъ, и 2) писанъ е не на чисто македонско нарѣчье, а на въображаемъ единъ славено-бѣлгарскый езъкъ, каквото и *Горскыйтъ пѣтеникъ* на Р-каго...